

Rutinoffin kuski körötteli: Nissan Note

Sain päivänä eräänä todella yllättävän koeajokutsun. Ystäväni Werner Warre soitti ja kertoi vaihtaneensa kakkosauton uuteen. Hänen mukaansa edelliseen kakkosautoon kertyneet kaksituhatta kilometriä olivat alkaneeet rassata henkisesti siihen malliin, että auto oli vaihdettava, vaikkakin vain tyhjän pantiksi talliin seisomaan.

Werner ei tunnetusti vitsailut niin vakavalla asialla kuin autoilulla, joten otin kutsun asiaan kuuluvalla vakavuudella ja saavuin paikalle Rutinoffilla tasan sovittuna kellon lyönnillä. Paikalle saapuminen oli hieman vaikeaa, sillä Werner oli hetkeä

aikaisemmin käyttänyt Warreaan ja savu seudulla oli luokkaa hernerokkaa tuplatan sakeampi. Tutun reitin ansiosta löysin perille ja havaitsin parkkipaikalla seisovan uutukaisen jaappaninraudan. Wernerin mukaan itä-saksalaisen ja japanilaisen auton omistaminen yhtä aikaa antaa rauhoittavat yöunet, joten en alkanut häntä arvostella oudoista autovalinnoista tälläkään kertaa.

Nyt olin tosin hämmästyneet hänen autovalinnastaan, sillä minua odotti parkkipaikalla aidosti Rutinoffin punainen Nissan Note 1.6 Acenta automaatti. En voinut uskoa sitä todeksi? Että minulla oli edes yksi niin hyvä ystävä, joka ostaa punaisen auton vain sen takia, että haluaa miellyttää minua edes pikkiriikkisen. Tunsin itseni kovin onnekkaaksi, sillä olihan tämä jo toinen peräkkäinen punainen auto minun koeajohistoriassa, sillä edellinen Ac Cobra oli ollut myös punainen pääväriltään. Ennen kuin sain kameran esille, Werner kertoi, ettei tätäkään autoa ole hankittu ajamista varten, vaan kaikki mahdolliset ajot suoritetaan talon ykkösautolla Warrella.

Koska Wernerin vaimolla Madamella oli asioita kauppaan, hyppäsimme kolmestaan Noteen ja lähdimme körötteleämään kohti erästä toista kaupunginosaa ja siellä sijaitsevaa markettia. Pääsin rattiin, joten sain heti kärkeen tuntumaa uutukaiseen Nissaniin. Rutinoffin jälkeen ohjaus hämmästytti keveydellään, ihan kuin olisin ratin sijasta vispannut käsillä pelkkää ilmaa.

Parin ensimmäisen risteyksen jälkeen uskalsin jo painaa kaasua reippaammin ja kohta ylitin Wernerin suosikinopeuden kolmekymmentä ja pääsin omaan suosikkiin, neljäänkymmeneen kilometriin tunnissa. Koska Nootti oli automaatti, ei sopivia vaihteita tarvinnut etsiä autoa pikkuteillä sompaillessa.

Huomasin ilokseni, että tässä mallissa on mittariston synkronisointi onnistunut vallan hyvin, ja kaiken tämän lisäksi viisarit olivat rauhoittavan punaiset. Olisivatko japanilaiset autonvalmistajat viimein alkaneeet lukea näitä arvosteluita?

Näkymä autosta ulos oli hyvä, paitsi ihan takimmaisesta takakulmasta, johon jäi ikävä katvekohta. Päätin olla katsomatta siihen kohtaan, joten siitä ei sen enempää. Autossa istuttiin tavallista kinneriä korkeammalla, mikä oli tavallaan hyvä, mutta myös huono asia. Jos sattuu olemaan korkeanpaikankammoinen, niin Noten jakkaralla saattaa alkaa huimata, mistä laitoin mieleeni pienen miinuksen. Miinus siksi, ettei autossa ollut mitään varoitusta normaalia korkeammalla olevasta jakkarasta.

Ajomatkan aikana minulla oli hyvä mahdollisuus tarkastella auton hallintalaitteita tarkemmin. Etenimme kehä ykköstä sen verran varovaisella nopeudella, että saatoin katsella kojelautaa ajamisen ohessa. Punainen väri puuttui kojelaudasta lähes tyystin, ellei lämpöjä säätimissä olevaa punaista oteta huomioon. Säätimet olivat sinänsä todella reilunkokoiset isommalle kädelle ja sokeammallekin kuskille. Esimerkiksi sokean Reetta-mummon opaskoira voisi noita käytellä helposti viereiseltä penkiltä tassuilla tien neuvomisen ohella.

Myös auton radioaparaatti oli laitettu miellyttävälle korkeudelle. Lisäksi radiota saattoi käytellä ratissa olevilla säätimillä. Kokeilin niitä rattisäätimiä rohkeasti ja sain radion pois kuunneltavalta kanavalta. Painelin varmuuden vuoksi kaikkia säätönappeja, ja viimein kaiuttimista tulvi autoon uudet humpat, tosin kanava oli vaihtunut aivan joksikin toiseksi.

Pyörittellessäni autoa marketin parkkipaikalle, tulin entistä vakuuttuneemmaksi siitä, että korkealla istumisesta johtuvasta huimaamisesta huolimatta tämä oli vallan kätevä värkki nurkkapyöritykseen. Harmittavasti vain kaikki mutkat olivat niin loivia, kun kerrankin oli autossa erittäin miellyttävä ja köykäinen ohjaus. Marketin parkkipaikalla jätimme Madamen ostoksille ja lähdimme etsimään jotain sopivaa kuvauspaikkaa.

Löysimme viimein erään hiljaisen parkkipaikan, joka sopi kuvauspaikaksi kuin nenä päähän tai paremmin sanottuna punainen väri Noteen. Tuota punakkaa autoa katsoessa ei aika tullut pitkäksi ja meinasin jopa unohtaa sen tarkemman tutkimisen.

Aloitin sen tutkimisen ulkoapäin, kun kerran kerkesin nousta pois autosta. Ensimmäisenä katseeni kiinnittyi kylkilistoihin, sillä ne olivat harmittavasti mustat, eivätkä punaiset. Lisäksi ne olivat omaan silmään liian alhaalla. Olisikohan niitä kiinnittänyt henkilö niin velto, ettei ylettänyt työpaikallaan autotehtaalla

makuuasennosta ylemmäksi? Puskurit olivat myös mustat, joten sama miinus koskee kylkilistojen ohella myös niitä. Toinen mikä kiinnitti huomiota, oli auton takarenkaiden sijoituspaikka. Ne ovat todellakin viety ihan taaimpaan mahdolliseen paikkaan. Noten etuvilkut olivat jännästi ajovalojen päällä ja vilkkumuhkurat näkyivät jopa kuljettajan paikalle. Myös auton taustapeileistä oli vain hyvää sanottavaa, sillä ne olivat todella isot.

Seuraavaksi availin auton ovia ja kurkin mitä avoimet oviaukot tarjoavat. Molemmissa etukynnyksissä oli mieltäni lämmittävä NOTE-teksti ja vielä isoilla kirjaimilla. Tuosta näki jo sokeampikin kuski sekä totta kai myös apumies, että mihin autoon on astumassa. Onnesta mykkänä tempaisin takaoven auki samaisen tekstin toivein, mutta nyt tuli niskaan kylmää vettä oikein reipas saavillinen. Ei siellä mitään tekstejä ollut, vaan pelkästään tuollainen alumiinin värinen suoja. Pikkaisen helpotti, kun bongasin kuljettajan kumimatosta samaisen NOTE-tekstin.

Kynnyksiä nuohotessani katse osui apukuskin puolella olevaan varavirtalukkoon, joka on aika nerokas keksintö. Tuosta kun laittaa auton lukkoon, niin ei taatusti kukaan toinen lähde ajelemaan oikeaa virtalukkoa käännelellä. Hieman jäi tosin mietityttämään, että miten auton ovi mahtuu kiinni, jos tuohon varavirtalukkoon jättää avaimen? Ehkä auton mukana tuli sittenkin toinen lyhyemmällä perällä varustettu virta-avain.

Huomasin autoa tutkiessani yhden vakavan lapsuksen, joka autotehtaalla oli käynyt. Kaikki eivät sitä varmaan auton värin takia huomaa ollenkaan.

Autoon oli suunniteltu ja jopa laitettu aivan liian pitkät takavalot. Mietin jo mielessäni sellaista vaihtoehtoa, että oliko Noteen laitettu säästösyistä vaikka pakettiauton korkeampaan perään tarkoitettut takavalot? Noten tapauksessa valot oli ollut pakko taittaa mutkalle niin, että loppuosa valaisimesta kääntyy aivan rehellisesti auton katolle.

Joku voisi nyt todeta, että Nissan-insinööri on viisas, mutta minä olen eri

mieltä. Kirjasin vihkooni pitkän miinukset autoon sopimattomista takavalaisimista. Sinänsä takavalojen sijoituspaikka oli hyvä. Vilku näkyy varmasti taaksepäin hyvin, kun se on ylhäällä katonrajassa. Oletettavasti valot eivät kuraannu myöskään kaikista pahiten. Tuota takakulmaa

katsoessa näkee myös selvästi, minkä takia siihen jää kuljettajan paikalta ikävä katve. Onko lasi tosiaan peltiä kalliimpaa, että takimmainen pikkuikkuna oli pitänyt viistota noin ikävästi?

Takakulmasta päädyin testaamaan Nootin takapenkkiä ihan käytännössä. Apukuskin penkki on kuvassa takimmaisimmassa asennossa. Tuosta näkee selvästi sen minkä itse totesin liveinä, että takapenkillä mahtuu istumaan melkein jalat suorina. Lisäksi ainakin omat kengät mahtuivat etupenkkiä alle hyvin.

Takana ei plussaa tullut jalkatiloista, vaan virvokkeiden nauttimiseen tarkoitetuista pöydistä. Wernerin ilmoitti samalla, että jatkossa hän aikookin istuskella virvoittavien juomien kera takapenkillä, milloin vasemmalla ja milloin oikealla puolen.

Nyt joku kiireisin Nissan-fani varmaan alkaa jo tuulettaa hyvistä ominaisuuksista ja voittamattomasta varustelusta. Stop, stop, sanon minä, sillä ei elämä ole niin musta-punaista, kuin miltä se tämän auton kohdalla näyttää. Wernerin kertoi minulle suoraan ja kiertelemättä, että auton suunnittelijoilla oli käynyt todella, siis todella paha moka, mistä myös hän tulisi kärsimään jatkossa useita kertoja. Ainoastaan auton etuosassa on viilennettävä hansikaslokeri juomien kylmänä pysymistä varten. Voitteko kuvitella, että tässä autossa joudutaan nauttimaan takapenkillä virvokkeet lämpiminä? Autossa on pöydät mukitelaineinen ja valtaiset jalkatilat, mutta juomat ovat nautittava suorastaan lämpöisinä. Pitkä miinus takaosasta puuttuvasta juomien viilentimestä.

Pitihän se myös takakontti vilkaista, kun se vaikutti auton muuhun kokoon nähden pieneltä. Rutinoffin nähden se oli ruhtinaallinen, joten en anna siitä miinusta. Takakontti oli jännästi kaksiosainen välipohjansa ansiosta. Wernerin mainitsi vararenkain olevan vielä tuon välipohjan pohjan alla.

Yksi auton hyvistä ominaisuuksista oli reilusti eteenpäin liukuva takapenkki, jolla tavalla auton tavaratila kasvoi aika huomattavasti. Tuosta penkin siirtosysteemistä annoin plussaa.

Takapenkin kun siirtää aivan eteen, niin taatusti ei naapurin auton viherpipertäjä tule istumaan

takapenkillä ilmaisen matkan toivossa. Vielä kun muistaa siirtää etupenkit aivan taakse, on takapenkin jalkatila lähinnä hiiriä varten. Myös kuvassa näkyvä varoituskolmion sijoituspaikka on hyvä, sen taatusti löytää satunnainenkin autoilija. Takakontin nostokorkeus oli mielestäni asiallinen, sillä nyt juomakoria ei tarvitse pudottaa mihinkään kaivoon, kuten monissa matalammassa autoissa joutuu tekemään.

Olihan se myös moottoritila tutkittava suurennuslasin avulla. Onneksi auto oli maalattu myös sisäpeltiosiltaan punaiseksi, mikä antoi aivan varmasti moottorille muutaman lisähevosvoiman. Muuten itse moottoritila oli lähinnä musta, kuten muissakin autoissa.

Yhden positiivisen seikan huomasin konehuoneen puolelta, vaikka en moottoreista muuten mitään ymmärräkään. Ajovalopolttimoiden vaihtaminen on tehty tässä mallissa vällan helpoksi. Ei tarvinnut alkaa irrottaa akku tai purkamaan puskuria hehkun vaihtamista varten. Lisäksi valot ovat niin korkealla, että vaihtaja ei

saa kovin helposti edes kipeätä selkää. Wernerin kainosta toivomuksesta jätin lampunvaihdon kokeilematta. Hän arveli, että joutuisi pahimmassa tapauksessa ajelemaan räpeltämiseni jälkeen valottomalla autolla. En ole kuulemma hänen mielestään tarpeeksi vakuuttavan näköinen lampunvaihtajaksi. Hetken konehuonetta tutkittuamme, laitoimme konepellin kiinni ja totesimme, että toivottavasti sitä ei tarvitse koskaan omistajan toimesta avata.

Siinä auton omituisuuksista keskustellessamme tuli mieleen elintärkeät mukitelineet edessä. Ne löytyivät vaihdekepin etuosasta, joten oikein iso kivi vierähti koeajajan sytämeltä.

Samassa Werner muisti, että onhan tässä mallissa vielä yksi erikoisuus, nimittäin apukuskin jakkaran alla oleva säilytystila. Lokero oli suorastaan loistavassa paikassa. Tilaakin siinä oli niin paljon, että ihan jo alkoi kateeksi käydä. Tuollainen paikka jää helposti mahdolliselta toisen omaisuuden perässä juoksevalta liimanhaistelijalta huomaamatta, vielä kun muistaa piilottaa avaussilmukan penkin väliin.

Autossa ei muuten ollut ainoatakaan tupakansytytintä, vaikka virranottoaikoja oli edessä, takana ja vielä tavaratilassa. Myöskään tuhkakuppeja ei ollut yhtään kappaletta, mitä pidin loistavana valintana säästyneinä materiaalikustannuksina. Tiedä vaikka puuttuvien tuhkakuppien ansiosta autossa on tuo kippaava etupenkki. Apukuskin penkillä istuessa räpläilin auki aurinkolipassa olevan meikkipeilin. Siinä ei ollut valoa, kuten olin olettanut, joten pyyhkäisin vihkoon miinuksen pimeästä meikkipeilistä. Ihan hirvittää ajatella, että minkälaisia meikkejä Noten apukuskin paikalla istuvat naispuoleiset kartturit saavatkaan aikaan pimeässä tuhertaessaan. Siinä voi vanhat intiaanien sotamaalaukset jäädä jo kolmannelle sijalle.

Tässä vaiheessa vilkuilimme kelloa ja totesimme meillä olevan korkea aika lähteä palailemaan marketin parkkipaikalle. Autolla olivat nuotit hallussa, joten se löysi melkein kuin itsestään takaisin samaa reittiä. Kokeilin marketin parkkipaikalla miten hyvin saan tällaisen uutukaisen auton

peruuttamalla ruutuun viivojen väliin. Onnistuihan se, sain sen aivan helposti kolmen parkkipaikkaviivan väliin, yhden jäädessä nätisti auton alle. Tällä tavalla pysäköitäessä uuden auton kyljet pysyvät kaikista parhaiten kolhuttomina. Parkkipaikalla lastasimme Madamen ostokset takakonttiin, jonka jälkeen olimme valmiita paluumatkalle. Tosin virta-avaimen kääntämisen yhteydessä tuli puhetta auton radiosta ja sain tietää siinä olevan vakiona erilaisia tilatehosteita. Ajattelin Wernerin juttelevan pehmeitä, joten aloin räplätä soittopeliä hänen ohjeiden mukaan. Nyt ällistyin todella, sillä tässä Nissan-tekstillä varustetussa alkuperäisessä humppamasiinassa oli tosiaan erilaisia tilatehosteita äänelle. Kaiken lisäksi ne vieläpä muuttivat auton äänimaailmaa niin paljon, että tällainen puukorvakin sen huomasi helposti. Pyyhin heti vihkosta yli kohdan: ”Notessa on HiHit” ja korvasin sen tekstillä: ” Notessa on HiFit”.

Pistin reteesti humpat soimaan ja heitin vaihteenvaihtamisen D-asentoon. Matka kohti Wernerin kotia saattoi alkaa. Tällä kertaa rohkaisin itseni kehällä ja painoin kaasupoljinta vallattomasti, saavuttaen huiman tiekohtaisen kahdeksankymmenen nopeuden. Lievä epäilyksen auton korkeudesta johtuvaan tuulen puisteluun kovemmissa nopeuksissa oli aiheeton, sillä Nootti kulki kuin juna omaa kaistaansa. Vaihteisto toimi myös todella sivistyneesti, eli en saanut ajosta mitään ylimääräisiä niskakipuja. Kurvailin laitteen ensin Wernerin kotirapun eteen, jotta saimme eväät pois autosta. Tuon jälkeen parisataa metriä lisääjelua ja olimme Wernerin tallin edessä. Tässä vaiheessa luovutin auton omistajalleen, jotta auto saadaan talliin yhtenä kappaleena.

Tässä mielipiteeni autosta: Nissan Note on värinsä ansiosta hyvin hieno auto. Se on kuin tehty pelastuslaitoksen hälytysajaja varten. Mikäli väri jätetään huomioimatta, Note voisi olla potentiaalinen vaihtoehto vaikka perheelle, joka on tottunut syömään autossa. Hansikaslokerossa saa juomat viileäksi ja takana ovat ruokapöydät. Myös henkilö, jonka intohimona on kokeilla kaikkia markkinoilla olevia ajovalopolttimeita, on melkoisen varteenotettava Noten omistaja. Missään tapauksessa en suosittelisi tätä ankaralle tupakkamiehelle, sillä ainakin tässä kyseisessä yksilössä on karistettava kyllä omaan taskuun ja oltava tulivehkeet omasta takaa, sillä auto ei niitä lainaile. Myöskään niille, joiden mielestä autossa pitää olla miljoona nippeliä esimerkiksi lämpötilan säätöä varten, en suosittelisi tätä autoa yksinkertaisten säätimiensä takia.

Ja ei sitten oteta liian vakavasti tätä koeajojuttua. Vakavahenkiset koeajoreportit pitää mennä lukemaan muualle.

P.S. Paljon kiitoksia Wernerille ja Madamelle auton koeajosta ja esittelystä.

Rutinoff ja korvikeautot [Facebookissa](#).

© Rauno Vääräniemi - www.rutinoff.net